

2. Gulliverova cesta do makrosvěta

Vyšel jsem v noci na terasu podívat se na oblohu,
vtom jako by se otevřela brána do temného vesmíru.
Rázem přestal jsem se cítit jako ten nejvýznamnější
středobod světa, a jen s úžasem hledím
na tu nezměrnou, tajemnou, nesmírnou věčnost,
do jejíž náruče jsem zatoužil klesnout.

Slunce, otec vesmíru, diriguje Sluneční soustavu.
Má devět dětí – své planety, vnoučat na tisíc – hvězdy a komety.
Věrně ho následuje tichá, stříbrná průvodkyně Luna,
která mívá občas divné fáze a v noci přivede tě do extáze.
Co za nebeskou bání začíná? Jaká tajemství skrývá mlhovina?
Kdepak se octnu, když černou dírou prolezu? Snad v nějakém jiném vesmíru?

Čím do větší dálky se dívám, tím víc se obzory otvírají,
zmapované světy se s dosud neobjevenými setkávají.
Jsem cestovatelem ve svém makrosvětě,
jsem zrníčkem písku uprostřed nezměrné pouště.
Před nekonečnem hlavu skláním. Cítím se jak nula bezvýznamná,
když do vesmírných melodií se zaposlouchám.

Věštby o konci světa 2012 mě tak děsily, že jsem byl strachy zelený.
A pomyslím-li na erupce sluneční, proběhne v mé mysli zatmění.
Co když nastane mimozemšťanů invaze? Kdo z nás ji asi přežije?
A kdyby se magnetické póly změnily, tak všichni natáhneme bačkory!
Hrozím se, že Nibiru či jiná planeta z mého domku třísky nadělá!
Avšak nežli býti strachu satelitem, raději se stanu světla poslem!

Čím do větší dálky se dívám, tím víc se obzory otvírají,
zmapované světy se s dosud neobjevenými setkávají.
Jsem cestovatelem ve svém makrosvětě,
jsem zrníčkem písku uprostřed nezměrné pouště.
I když v porovnání s nekonečnem jsem jen malá nicka,
přesto vím, že jsem bytost plná světla, nepatrná, ale jedinečná.

Text, hudba, zpěv: Kalliopi Anthi
Aranžmá, hudební produkce: Dimitris Vekris